han ikke med Glæde hilser dette Lag af ny, frisk Muld, som skyder op overalt i Samfundslivet, — den, som er saa naiv at tro, man kan dæmme op for en Flod, som har sine Kilder snart i alle Verdens Lande, — ham tilkender vi Kvinder ikke tilstrækkelig politisk Modenhed, ja, vi smiler af ham som af Barnet, der troede, det kunde tømme Havet med en Ske.

— »Kun et Par tusinde Kvinder af en hel Million her tillands!« — Ja, om saa var. — Vi har set politiske Rumlerier stampe mange Tusinder op af Jorden, som sank ligesaa hurtig i Jorden igen; det er ikke Tallet paa Hovederne, som gør Udslaget. Den Ild, som fænger hurtig, er ogsaa hurtig udbrændt; men Kvindesagen herhjemme har gennem tredive Aar bredt sig langsomt som den Ild, der ikke flammer højt men æder sig dybt. — Vi spørger ikke om, hvormange Kvinder vi har med os, men om, hvilke Kvinder. Historien spørger heller ikke om, hvor mange de Mænd var, som skabte den eller den Revolution, men om, hvilke Mænd det var.

Til de Kvinder, som ikke tør eller vil være med os, siger vi: »Det er værst for Eder selv. Engang vil Forholdene skylle Jer ind i vore Rækker, men den Løftelse, den Glæde, som vi vandt ud af de mange Kampens Aar, den gaar I glip af, og, naar engang Eders Børn eller Børnebørn spørger Eder om, hvad I følte, hvad I tænkte, da Solen gik op over Eders Forhaabninger, da bliver I dem Svaret skyldige.«

Vi Kvindesagskvinder, saa mange eller saa faa vi er, tilkender os selv den politiske Modenhed, som vi mener, Tiden kræver af os, og vi antager, at der ogsaa blandt de Kvinder, som endnu holder sig tilbage, findes tilstrækkelig Modenhed. Vi rykker ind i dansk Politik under Udjævningens Tegn, og vi mener, at de fælles ydmygende Kaar, hvorunder vi alle hver paa sin Plads i Samfundet har maattet virke, vil gøre det lettere for os end for Mændene at praktisere de Retfærdighedsidealer, som altfor længe her hjemme er vedblevne at være Teorier. Jeg skal tillade mig i denne Forbindelse eksempelvis at fortælle en Tildragelse, som hændte mig i Vinter. Jeg traf i et Selskab en yngre, velstillet Grossererfrue, og jeg sagde til hende: »Jeg hører, Frue, at Deres Mand er ivrig radikal; jeg antager derfor, at De interesserer Dem for Kvindebevægelsen.« Men hun svarede aabenhjærtig: »Nej, jeg har saamænd slet ikke følt mig foranlediget til at tænke derover. Jeg har det jo saa godt, som jeg kan ønske mig det. Men jeg forstaar saa udmærket godt, at min Pige gaar til Valgretsmøder, og jeg opfordrer hende selv dertil.« Og hun tilføjede med et underfundigt Smil: »Det er saamænd mere, end min Mand gør.« Og hendes Mand, som stod ved Siden af, sagde: »Ja, jeg tilstaar, at jeg finder den Tanke frastødende, at min Kone og hendes Pige gaar sammen til Møder.« — Se, denne uinteresserede og i flere Henseender uudviklede Kvinde tilkender jeg større politisk Modenhed end hendes velbegavede og politisk interesserede Mand; og, naar hun før eller senere kommer til os, hilser jeg hende med Glæde velkommen.

Men til de Kvinder, hvis Kaar ikke har forhindret dem i at tænke over Sagen og tage den op, vil jeg i Dag sige med en Omskrivning af Ord, som Orla Lehman brugte i 1845: Endnu er vi kun for umyndige at regne, men om nogle Aar sidder vi maaske i Borgerrepræsentation og Magistrat, sidder vi i Folketing og Landsting, sidder vi i Landets dømmende Forsamlinger, sidder vi i Kongens Raad. Da besidder vi Midler til at fuldbyrde, hvad der var vort Livs Opgave. Lad det da kendes, at denne Opgave var Fredens, Kærlighedens, var Retfærdighedens. Sørg for, at det ikke gaar sporløst hen, at Kvinderne rykkede ind i dansk Politik.

Der siges saa mange Ord i disse Dage,